

Lid; men ikke desto mindre er dog Antallet af de Ind- og Udgifter, som der foretages i de forskjellige Bøger, saa enormt, at, hvis der viser sig en Feil, kan der meget let medgaa lang Tid, før den opdages; thi det kommer ved saadanne Leiligheder ikke an paa, om Feilen er en Million Kroner eller en Dre. I begge Tilfælde skal den findes, og den skal rettes, før Regnskabet aflægges, og faktisk vil en Feil af en Million Kroner være ulige lettere at finde end en Feil af en Dre. Det kan koste Dages og Nætters mest anstrengende Arbeide for et helt stort, talrigt Personale at finde en saadan lille Feil; som oftest er en Feil, der viser sig ved Afslutningen, ikke en enkelt Feil, men sammensat af to, tre eller flere, som medvirke til det Hele. Derfor vilde jeg ønske, at der var givet lidt større Frist end den, der er sat. Tre Måneeder vilde saaledes ikke være for lang en Tid. I § 6 er der en lille Redaktionsændring, som vist det ærede Udvalg heller ikke vil modsatte sig. Det er vist neppe godt Dansk, naar der siges, "at der skal nedsettes et sagkyndigt Nævn paa 5 Medlemmer, hvoraf Indenrigsministeren udnævner de to og tilførr ordner disse en Formand". Det er vist bedst at tumle lidt om med denne Sætning. Jeg skulde dog ikke have rørt ved denne Bagatel, naar det ikke var, fordi jeg ønskede at udtale den Anskuelse, at hvordan man end stiller Sagen, anser jeg det for at være rigtigt, at det er Indenrigsministeriet, som udnævner Majoriteten af dette Nævn. Den Indsigelse, som kom fra nogle ærede Medlemmers Side, at Ministeren stod i saa nært et Forhold til Sparekassenspektøren, at denne Indflydelse kunde have Betænkning, kan jeg ikke dele. Jeg er enig med de Herrer, som finde, at det vil være yderst betænkligt at lade den Sparekasse, hvis Regnskab angribes, eller hvis Forvaltning kritiseres, udnævne Flertallet af Nævnet; men jeg kan aldeles ikke tro, at Indenrigsministeren skulde være i den Grad gaaet paa Parti med sin Sparekassenspektør, at man ikke ganske rolig kunde overlade ham at udnævne Flertallet af Nævnet, selv om det maatte være i Anledning af en Kamp, der foregik mellem Sparekassen og Inspektøren. Sparekassenspektøren er efter min Mening et af de vigtigste Led i den Ordning, som fremkommer efter Udvalgets Indstilling, og jeg ønsker, at det maa blive en saaledes lønnet og stillet Post, at man deraf kan høste nogen sand Frugt for Sparekassensordningen i vort Land. Der vil kræves hertil ikke alene en høj Grad af Kjendskab til disse Forhold, men tillige en aldeles ubestridelig, fra alle Sider anerkendt Hæderlighed, og jeg haaber, at det vil lykkes Indenrigsministeren at finde en saadan Mand. — Der er nævnt i Forbindelse med denne Sag idag Spørgsmaalet om

de smaa Hjælpsparekasser, som ikke ligge for i denne Lov, og som derfor kun ved en vis Liberalitet fra den ærede Formands Side overhovedet kunne forhandles. Jeg vil ikke misbruge den Frihed, som hidtil er givet i denne Retning, men kun i Rørlighed slutte mig til, hvad der er udtalt om Ønskeligheden af, hvis lige Hjælpsparekasser kunne indrettes, at da Staten vil tage nogen Del i Ordningen, for at der kan være den fornødne Garanti, blandt Andet ogsaa med Hensyn til Nøstergjældigheden af de Frimærker, som benyttes dertil. At det er særdeles vigtigt haade gennem Skoleparekasser, Dresparekasser og Frimærkesparekasser at opmuntre den Lyft til at spare, som findes i vor Nation — ikke alene hos Sydterne, men viselig ogsaa hos Oboerne, — er kjende Alle, og at den hensigtsmæssigt opmuntres netop fra Barndomsalderen, tror jeg ligeledes, at vi ere enige om. Formen derfor maa vælges saaledes, at den paa den ene Side ikke indeholder for stort Bæpær for dem, der skulle arbejde med disse smaa Instituter, og paa den anden Side indeholder fuld Betryggelse for dem, der indsatte deres Penge, smaa Bidrag, som det er, i disse Sparekasser. Jeg tror, at det vil være ønskeligt, hvis man billigere Løsten om Frimærkesparekasser, at da Staten tager det i sin Haand og yder den Hjælp, som f. Ex. det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) før udvillede, og ikke lader det være overladt til de Private selv at skabe de Frimærker, som skulle benyttes. At der ud af disse smaa Sparekasser skulde fremgaa nogen særdeles stor Forandring i det Bestaaende, tror jeg vel ikke; men ligesom det har viist sig, at mange Bælle smaa kunne gjøre en stor Na paa andre Omraader, saaledes er det ganske sikkert, at der dog ud af dem kunde komme ikke saa Kapitaler, og at man ved Hjælp af dem kunde supplere den Birkfomhed af filantropisk Natur, som har gjort sig gjældende med Hensyn til at staffe en Alderdomsforsørgelse for trængende Arbeidere. Det er ganske vist, at jo mere Samlerbestræbelsen, Sparebestræbelsen bliver opmuntret fra Ungdommen af, desto større Ødsigt vil der være til, at de forskjellige Forsøg paa gennem Livsforfikkinger og Alderdomsforsørgelseskasser at staffe ældre Arbeidere Subsistensmidler, ville kunne have nogen Fremgang, og derfor tror jeg, skjønt Loven ikke beskæftiger sig med dette Thema, at der er nogen Opfordring for os til at give tilkjende for Ministeriet, at Bestræbelse fra dens Side for at støtte Sparekasser af den Art, have vor fulde Sympathi og ville finde vor Tilslutning.

Formanden (Krabbe): Da der endnu er indtegnet 6 Talere, vil jeg anse det for rigtigt nu at standse Forhandlingen.